

underordnede Betragtninger, han havde anført, som ikke kunde faae nogen afgjørende Betydning. Derimod skal jeg, som sagt, villig indrømme, at der kan være Grund til ikke at bringe dette Spørgsmaal til Afgjørelse nu. Det er nemlig vistnok ganske rigtigt, naar Generalauditeuren i den Erklæring, han har afgivet til Krigsministeren, og som denne har havt den Godhed at meddele mig, idet han iøvrigt villigt anerkjender, at Spørgsmaalet om de Militaires Bektatning er et reent kommunalt Spørgsmaal, som fuldstændigt hører ind under Kongerigets Lovgivning, og at det er svarende til hele Landsudviklingen og stemmer med alle Bedkommendes Interesse, at en saadan exceptionel Tilstand ophører, dog gjør opmærksom paa, at Sagen i finantsiel Henseende ikke har nogen stor Betydning for Kommunerne, medens den derimod for mange af de Militaire ikke vil være uden af Vigtighed, og at det heller ikke vilde stemme med den Skaansomhed, hvormed man i andre Henseender altid har ledsaget de Bestræbelser, der ere gjorte for at fjerne saadanne exceptionelle Forhold, dersom man nu uden Varsel ophævede den Frihed, der i denne Henseende har været indrømmet de Militaire. Det er ganske rigtigt, at dette Spørgsmaal staaer i Sammenhæng med hele det militaire Gagerings-spørgsmaal, og jeg kan for mit Bedkommende ikke have Noget imod, at dets Afgjørelse udsættes derefter; men jeg maa paa den anden Side bestemt udtale som min Mening, at da bør denne Undtagelse bortfalde. Man kan jo sige, at denne deelwise Fritagelse er en Deel af de Militaires Løn, men det er da kun en meget lille Deel, og den er da meget forunderlig forbeelt, navnlig forsaavidt den kun gives i Kjøbstæderne og ikke til dem, der opholde sig i Kjøbenhavn. At Spørgsmaalet imidlertid staaer i Forbindelse med Lønnings-spørgsmaalet, fremgaaer blandt Andet deraf, at ganske tilsvarende Fritagelser bestaae for de Militaire i Slesvig, i Holsteen og i Lauenborg, og da det er temporaire Bannfæligheder, der have gjort det umuligt at faae hele det militaire Gagerings-system ordnet, skal jeg Intet have imod, at Spørgsmaalets Afgjørelse udsættes, indtil Saadant er skeet, og ialtsald være tilfreds med, at der er

givet det Varsel, som man hidtil har savnet. Jeg tiltræder altsaa Endringsforslaget.

Christensen: Det har glædet mig særdeles meget at høre den Erklæring, hvormed den ærebe Indenrigsminister sluttede sit Foredrag, nemlig at der fra Ministeriets Side Intet var at erindre mod, at den Bestemmelse, som et æret Medlem (Püttichau) har søgt at faae ud af Loven, virkelig faldt bort for Diebliffet. Man kan meget vel med Ministeren være enig i, at det er en Abnormitet, at Militairet har den Fritagelse, som Lovforslaget mener at burde berøve det, uden derfor at kunne overbevise sig om, enten at det foreliggende Lovudkast er det rette Sted til at drøfte og afgjøre dette specielle Forhold, eller at Momentet er det rette til at tage Beslutning derom. Det forekommer mig, at navnlig Landmilitairet med Føie kunde finde en vis Mangel paa det Hensyn, vi stypede det, dersom vi i dette Diebliff formindskede dets Indkomster ved at paalægge det forsøgede Afgifter, aldenstund det er bitterligt, at netop Landmilitairets Lønningsforhold lide under den store Ubillighed, at der er Lidet eller Intet gjort for det i de forløbne Aar, af Grunde, der saameget mindre kunne falde det til Last, som der, enhver anden Stand i Staten ufortalt, neppe er nogen, der har gjort sig mere fortjent, eller med Guds Hjælp vil vide at gjøre sig mere fortjent af Landet end netop denne Etat. Det gjorde mig derfor meget ondt at see, at den ærebe Minister i dette Udcast havde taget dette Punkt med. Det gjorde mig ondt, fordi det, som jeg nu hører, vel ikke er opløst, men paaberaabt af Generalauditeuren, at det ikke kan være en Gjenstand af Vigtighed for Kommunen, medens det ganske vist for smaat aflagte Følk kan være en ny Gjenstand for den Sort Beflymninger, der trykker meest af Alt, og som vi kunde ønske ikke skulde trykke vore militaire Medborgere i den Grad, som de gjøre. Jeg troer derfor, at Thinget vil erkjende, at Sagen i sig selv er ubetydelig for Kommunerne, at Sted og Tid for en Afgjørelse som denne paa ingen Maade er heldig valgt, og at vi derfor visse vilde benytte os af, hvad Indenrigsministeren nu selv har er-